9E JAARGANG • AUGUSTUS 2023
WWW.VOLGMIJ.NL

5

VOLG MIJ!

Tijdschrift voor geloofsopbouw

8 De eenheid van de Gemeente

18 Bekeren – dienen – verwachten

24 De wereld verheugt zich

Inhoud

Jezus Christus:
Christus' gebed tot de Vader (1) 4
Bijbelstudie
Bijbelstudie Markus (12) 5
1 Korinthe 16
De Gemeente
De eenheid van de Gemeente 8
Verhaal
Arnichauds geheim (deel 7) 14
Aan de Slag:
Actueel 17
Ogenblik 27
Bijbel praktisch:
Bekeren – dienen – verwachten 18
Om over na te denken
Heb jij de moed om anders te zijn? 23
De wereld verheugt zich – een Christen ook? 24
Personen in de bijbel
Mozes en Jozua 28
Goede boodschap
Zijn Woord geloven 32

Colofon

Uitgever:
Stichting Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260, 7120 AG Aalten (Nederland)
Tel. 0543 - 47 17 46
www.uhwdw.nl / www.debijbelvoorjou.nl
E-mail: bestel@uhwdw.nl

Redactie:
E-mail: volgmij@christelijkjeugdwerk.nl
Internet: www.VolgMij.nl

Copyright afbeeldingen:
© AdobeStock
© Billionphotos
© Wikipedia
© Pixelio

Layout:
Andre Dietermann, www.dtp-medien.de, Haiger

Alle vragen m.b.t. abonnementen richten aan de uitgever! Volg Mij! verschijnt acht keer per jaar. Abonnement is **gratis;** geef daarom gerust een abonnement weg!

Giften om dit werk mogelijk te maken kunnen worden overgemaakt naar: NL56 INGB 0000 7236 02 t.n.v. Stg Uit het Woord der Waarheid (ANBI).

Ter indicatie: de vroegere abonnementsprijs van €18,95 p.j. was *niet kostendekkend.*

Graag jaarlijks een gift voor 10 januari overmaken (o.v.v. 'gift Volg Mij'), zodat we weten dat je je abonnement wilt blijven ontvangen, of een mail naar secr@uhwdw.nl dat je het abonnement graag blijft ontvangen maar het financieel niet kunt steunen.
De Bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © Stichting HSV 2010.

Bladzijde 1 © Pavel Losevsky - stock.adobe.com
Bladzijde 1 © Amid - stock.adobe.com
Bladzijde 9 © .shock - stock.adobe.com
Bladzijde 11 © foto-aldente - stock.adobe.com
Bladzijde 12 © Thomas Söllner - stock.adobe.com
Bladzijde 13 © juniart - stock.adobe.com
Bladzijde 14 © Tilio & Paolo - stock.adobe.com
Bladzijde 16 © BillionPhotos.com - stock.adobe.com
Bladzijde 20 © Marco2811 - stock.adobe.com
Bladzijde 21 © DOC RABE Media - stock.adobe.com
Bladzijde 22 © Marco2811 - stock.adobe.com
Bladzijde 24 © Pavel Losevsky - stock.adobe.com
Bladzijde 24 © Amid - stock.adobe.com
Bladzijde 29 © vectorgoddess #- stock.adobe.com
Bladzijde 29 © Noel Powell - stock.adobe.com
Bladzijde 30 © George - stock.adobe.com
Bladzijde 30 © vovik_mar - stock.adobe.com
Bladzijde 32 © Konrad_elx - stock.adobe.com

Beste jongelui,

Bij het doornemen van de artikelen in dit nummer moest ik denken aan het vers: "Nader tot God, en Hij zal tot u naderen." (Jakobus 4:8a)

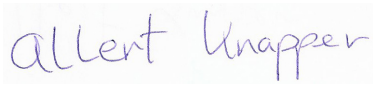
God wil dichtbij komen en bewijst dat op verschillende manieren. Het grootste bewijs daarvan is de komst van Zijn Zoon naar deze aarde om te sterven voor zondaren! Als wij naderen in geloof en bekering, wil God ons ook naderen. Maar wat houdt dat nou in van onze kant? Hierbij kan het artikel "Bekeren –dienen – verwachten" helpen.

Dit leidt ons ook naar het volgende artikel. Als we dichter bij de Heere willen leven en Zijn zegeningen willen ervaren, is het belangrijk dat we ook Zijn gedachten kennen over Zijn Gemeente hier op aarde en dat we God volgens Zijn principes alleen dienen. Met hen die de Heere Jezus toebehoren om sámen tot Hem te naderen. Dan mogen we nog dichter bij Hem zijn en Hij bij ons en mogen we daarvan de zegen ervaren. Het artikel "De eenheid van de Gemeente" geeft hierover een aantal belangrijke handvatten.

Het korte artikel over 1 Korinthe leert ons dat, in het heldere licht van Gods Woord, ons veel zaken duidelijk worden die het naderen tot God in de weg kunnen staan; en dus een naderen van God tot ons verhindert.

We zijn de Heere dankbaar dat Hij nadert, dat Hij omgang wil hebben en gemeenschap zoekt met ons, mensen. Laten we dichter bij God, bij de Heere Jezus komen en blijven! Hopelijk kan deze Volg Mij! daarbij helpen.

Hartelijke groet,

'Dit sprak Jezus, en Hij sloeg Zijn ogen op naar de hemel en zei: Vader, het uur is gekomen, verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijkt' (Johannes 17:1).

Christus' gebed tot de Vader

1

In de intimiteit van de Bovenzaal (Joh. 13-14) onderwees de Heere Zijn discipelen over veel dingen die zij moesten weten wanneer Hij niet meer bij hen zou zijn. Terwijl Hij met hen naar de hof van Gethsémané liep, zei Hij tegen hen: 'In de wereld zult u verdrukking hebben, maar heb goede moed: Ik heb de wereld overwonnen' (Joh. 16:33). Hij was inderdaad de grote Overwinnaar, want Hij vertrouwde altijd op Zijn Vader.
Daarna hief Jezus Zijn ogen op naar de hemel en begon Hij Zijn onvergelijkelijke gebed, vaak *het hogepriesterlijk gebed* genoemd. Misschien dat Christus' vrije toegang tot God de reden voor deze uitdrukking is, maar ze schiet tekort. Het werk aan het kruis stelde Hem in staat te functioneren als Hogepriester, eerst aan het kruis en daarna in de hemel. Zijn gebed tot de Vader weerspiegelt de eeuwig bestaande intieme relatie tussen de Vader en de Zoon, meer dan als een Mens met God. Als we Johannes 17 lezen, hebben we het voorrecht om naar dit gesprek tussen de Vader en de Zoon te luisteren. Johannes was een van de discipelen die zeker de Heere tot de Vader heeft horen spreken. Tegen het einde van zijn leven werd Johannes er door de Geest van God toe geleid om dit gebed op te schrijven. Daardoor hebben wij deze 'God-geademde' tekst van de communicatie tussen de Vader en de Zoon.

Zes keer spreekt Christus God als 'Vader' aan, eenmaal hiervan als 'heilige Vader' en eenmaal als 'rechtvaardige Vader' (vs. 11,25). Tegelijkertijd leidt Johannes ons binnen in het geheimenis van Christus' Persoon – God en Mens in één, toch onderscheiden, en ook in het geheimenis van de goddelijke Drie-eenheid. Hoewel we deze geheimenissen nooit volledig zullen doorgronden, weten we dat ze waar zijn en mogen we de Vader en de Zoon aanbidden in geest en in waarheid, nu en voor eeuwig.

A.E. Bouter

Het Markusevangelie – Een Bijbelstudie voor jonge Bijbellezers

Ook deze keer is het goed om eerst hoofdstuk 12 van het Markus-evangelie in je Bijbel te lezen.

Indeling

Een eerste overzicht

- De gelijkenis van de slechte landbouwers (12:1-12)
- De Farizeeën en de vraag over de belasting (12:13-17)
- De Sadduceeën en de vraag naar de opstanding (12:18-27)
- De schriftgeleerde en de geboden (12:28-34)
- De vraag over de Zoon van David (12:35-37)
- De waarschuwing van de Heere Jezus tegen de schriftgeleerden (12:38-40)
- De gift van de weduwe (12:41-44)

Inhoud

Een korte samenvatting van de wezenlijke inhoud

Allereerst vertelt de Heere Jezus de gelijkenis van de slechte landbouwers en de Farizeeën begrijpen maar al te goed dat zij daarmee bedoeld worden (vs. 1-12).
Vervolgens dringen de verschillende groepen bij de Heere Jezus aan met verschillende vragen: de Farizeeën en Herodianen (vs. 13-17), de Sadduceeën (vs. 18-27) en de schriftgeleerde (vs. 28-34). De antwoorden van de Heere hebben vaak genoeg de harten van de vragenstellers blootgelegd. Maar dan stelt de Heere Jezus Zelf een vraag (vs. 35-37) en waarschuwt voor de huichelarij van de schriftgeleerden (vs. 38-40). Naast al deze 'toneelspelers' is het eenvoudige vertrouwen op God van de arme weduwe een helder licht tegen een donkere achtergrond (vs. 41-44).

Vragen over de tekst

Om na te denken over wat je hebt gelezen. De antwoorden staan in het volgende nummer

1. De knechten die God naar Zijn volk stuurde, werden mishandeld en gedood (vs. 4-5). Ken jij profeten die zoiets meegemaakt hebben?

2. De Sadduceeën ontkenden de opstanding. In welke brief behandelt de apostel Paulus deze verkeerde opvatting?
3. Welke twee dingen kenden de Sadduceeën niet?
4. Waarom had de arme weduwe meer gegeven dan al de rijken voor haar?

Woordstudie: *wijngaard, wijnstok*

In dit gedeelte nemen we een bepaalde uitdrukking wat nauwkeuriger onder de loep

Deze uitdrukkingen zijn in de Bijbel vaak een beeld van het volk Israël. God had bij Zijn aardse volk vrucht gezocht, maar geen gevonden. Alle profeten en knechten die God stuurde, werden afgewezen en vaak genoeg mishandeld of zelfs gedood. Toen stuurde God uiteindelijk 'Zijn enig geliefde Zoon' naar hen toe. Maar ook Deze hebben ze gedood. Daarmee hield Israël op om Gods wijnstok te zijn.
Deze plaats neemt nu de Heere Jezus in. Hij is 'de ware Wijnstok' en Zijn discipelen zijn de ranken die vrucht voor God kunnen voortbrengen als ze dicht bij de Heere blijven (Joh. 15:1-8).

Opdracht

- Vat samen wat de Heere zegt over het gedrag van de schriftgeleerden (vs. 38-40).
- Voltooi de twee lijsten die deze keer 'aan de beurt' zijn.

Overdenking

Een vers of gedeelte van het hoofdstuk moet ons in het bijzonder aanspreken, uitdagen, bemoedigen, bezig houden …

'Toen antwoordde Jezus hun: Geef dan aan de keizer wat van de keizer is, en aan God wat van God is' (vs. 17).
De Farizeeën proberen samen met de Herodianen (met wie ze anders niet op goede voet stonden) om de Heere met een strikvraag te vangen, namelijk door hun vraag of het toegestaan is om belasting te betalen aan de keizer. Naar hun mening kon de Heere Zichzelf alleen maar impopulair maken met Zijn antwoord – bij de Joden of bij de Romeinen.
Maar zoals zo vaak is het antwoord van de Heere volledig onverwacht. Wat heeft het antwoord van de Heere ons vandaag te zeggen? 'Geef dan aan de keizer wat van de keizer is (…_' – Wij moeten ook als Christen de regering gehoorzaam zijn, en daarom haar aanwijzingen opvolgen en de benodigde belastingen aan haar betalen.
'(…) en aan God wat van God is.' – Misschien heb je op dit punt niets aan te merken. Maar hoe zit dat? Waar heeft God recht op? Allereerst wil Hij jouw hart

hebben (Spr. 23:26). Maar als je van Hem bent, dan wil Hij ook dat je Hem alles wat je bent, kunt en hebt ter beschikking stelt. Vraag God, je hemelse Vader, elke dag wat Hij van je wil hebben.

Michael Vogelsang

Antwoorden bij hoofdstuk 11

Vragen over de tekst

1. De zin 'De Heere heeft het nodig', zou genoeg zijn.
2. Zij gaven Hem lof en eer en hun woorden maakten duidelijk dat zij in Hem de Messias zagen.
3. In Bethanië.
4. Uit mensenvrees; de Heere was onder het volk zeer geliefd.
5. Eveneens uit mensenvrees, want ook het aanzien van Johannes onder de mensen was zeer groot. Zij vreesden dat hun eigen aanzien schade zou kunnen lijden.

Opdrachten

- *Waar staan de volgende citaten in het Oude Testament:*

a) 'Gezegend wie komt in de Naam van de HEERE!' (Ps. 118:26);
b) '(...) Mijn huis zal een huis van gebed genoemd worden voor alle volken' (Jes. 56:7).

Lijst 3: De Farizeeën bekritiseren de Heere bij iedere gelegenheid

- *De Farizeeën ergeren zich eraan dat de Heere zonden vergeeft (2:6-7)*
- *De Farizeeën ergeren zich eraan dat de Heere met tollenaars en zondaren eet (2:16)*
- *De Farizeeën stellen de vraag waarom de discipelen van de Heere niet vasten (2:18)*
- *De Farizeeën hebben er kritiek op dat de discipelen op de sabbat aren plukken (2:24)*
- *De Farizeeën zoeken een aanklacht tijdens de genezing op de sabbat (3:1-6)*
- *De Farizeeën zeggen dat de Heere bezeten is (3:22)*
- *Discussie met de Farizeeën over de verontreiniging (7:1-13)*
- *De Farizeeën verlangen een teken (8:11-13)*
- *De Farizeeën beginnen een twistgesprek over scheiding (10:1-12)*
- ***De hogepriesters en schriftgeleerden proberen de Heere Jezus na de tempelreiniging om te brengen (11:18)***
- ***De leiders van de Joden trekken de autoriteit van de Heere in twijfel (11:27-33)***

Lijst 4: Wonderen van de Heere

- *De Heere stilt de storm (4:35-41)*
- *De opwekking van de dochter van Jaïrus (5:21-43)*
- *De spijziging van de 5000 (6:30-44)*
- *De Heere loopt op het water (6:45-52)*
- *De spijziging van de 4000 (8:1-9)*
- *De verheerlijking op de berg (9:1-13)*
- ***De Heere vervloekt een vijgenboom, die daarop verdorde (11:12-14,20)***

De volgende keer zullen we verdergaan bij Markus 13.

De eenheid van de Gemeente –

(hoe) functioneert dat vandaag de dag in de praktijk?

In het Nieuwe Testament lezen we vaker over het ene lichaam, één gemeente, die uit alle gelovigen bestaat. Daarover bestaat geen twijfel. Moeilijker is de vraag hoe de plaatselijke gemeente zich verhoudt tot de gehele, wereldwijde gemeente. En hoe de eenheid ook vandaag de dag nog in de praktijk zichtbaar kan worden.

Unieke relaties

Als iemand tot levend geloof in de Heere Jezus en in Zijn verlossingswerk komt, dan is hij voor eeuwig gered en heeft vrede met God. Maar dat is niet alles: hij heeft nieuw leven ontvangen en is een kind van God geworden: hij mag God 'Vader' ofwel 'Abba Vader' noemen en mag weten dat hij oneindig geliefd is. Een betere, gelukkigere relatie is er niet. Er zijn ook andere Christenen die eveneens 'uit God geboren zijn' en hetzelfde leven hebben. Samen met hen vormen wij de familie van God.

Daarnaast is er een relatie die geïllustreerd wordt met het beeld van het menselijk lichaam: wij zijn leden van het lichaam van Christus, 'van Zijn vlees en van Zijn gebeente' (Ef. 5:30). '(...) zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk leden van elkaar' (Rom. 12:5). We zijn zo nauw met Christus verbonden dat we beschouwd worden als leden van Zijn lichaam en samen het 'ene lichaam in Christus' vormen (vgl. Rom. 12:5). In deze vergelijking wordt de beeldtaal bijna gelijkgesteld aan de werkelijkheid, hoewel natuurlijk geen enkele gelovige fysiek deel uitmaakt van het lichaam van de Heere Jezus. De term 'leden van elkaar' betekent niets anders dan onderling, innerlijk met elkaar verweven zijn. In tegenstelling tot de natuurlijke familiebanden, die alleen voor deze aarde gelden, blijven deze geestelijke relaties – zowel met Christus als met elkaar – eeuwig. God gebruikt ze om de heerlijkheid van Zijn Zoon te vertegenwoordigen. Deze relaties zijn even echt als onze familierelaties en vriendschappen. Maar ze gaan nog dieper. Zijn ze ons iets waard?

Eén gemeente – wereldwijd en plaatselijk

Toen de Heere Jezus de eerste keer over Zijn gemeente sprak, zei Hij: '(…) op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen (...)' (Matth. 16:18). Op het moment van deze uitspraak bestond die gemeente nog niet. Ze ontstond na Zijn hemelvaart, op het moment dat de

Heilige Geest op de aarde kwam en de gelovigen tot één lichaam doopte (1 Kor. 12:13). Sindsdien bouwt Christus Zijn gemeente. Hij bouwt nog steeds op dezelfde wijze aan de gemeente; er worden nog steeds mensen op verschillende plaatsen aan de gemeente toegevoegd (Hand. 2:41,47; 5:14;

11:24). En toch is het steeds dat éne bouwwerk, die éne gemeente.

Toen de Heere Jezus voor de tweede keer over Zijn gemeente sprak, zei Hij: 'Als hij [de broeder die gezondigd heeft] niet naar hen [de twee of drie getuigen] luistert, zeg het dan tegen de gemeente' (Matth. 18:17). Bedoelde de Heere hier een ándere gemeente, zoals bijvoorbeeld een Joodse gemeente? Nee, er is geen reden om aan een andere gemeente te denken dan die waar Hij al enige tijd eerder over gesproken had: de gemeente die na Zijn hemelvaart is ontstaan. De verdere gang van zaken in hoofdstuk 18 bevestigt dit: de gemeente krijgt de bevoegdheid om te 'binden' en te 'ontbinden' (eenvoudig gezegd gaat het om een taak met betrekking tot toelating en uitsluiting).

Deze bevoegdheid staat in directe samenhang met het voorrecht om vergaderd te zijn in de Naam van de Heere Jezus.

Samenkomen in Zijn Naam betekent aan de ene kant dat Hij op aarde niet zichtbaar is, aan de andere kant dat Hij persoonlijk aanwezig is en zelfs in het middelpunt van het samenkomen staat: '(...) daar ben Ik in hun midden' (Matth. 18:20).

De apostel Paulus gebruikt een soortgelijke bewoording toen hij dacht aan de man in Korinthe die uit de gemeenschap van gelovigen zou worden uitgesloten: '(...) als u en mijn geest bijeengekomen zijn, in de kracht van onze Heere Jezus Christus' (1 Kor. 5:4).

Plaatselijke gemeente – beeld van de wereldwijde gemeente

Dit gaat natuurlijk over het lokale aspect van de gemeente. Gelovigen kunnen slechts op één geografische plaats 'bijeenkomen'. In de praktijk kan de oproep 'zeg het dan tegen de gemeente' (vs. 17) alleen worden beantwoord binnen de plaatselijke gemeente. Hetzelfde geldt wanneer iemand uit de gemeenschap moet worden uitgesloten.

Toch is het veelzeggend dat in Mattheüs 18 de Heere Jezus de 'gemeente' niet herdefinieert nadat Hij in hoofdstuk 16 over de gemeente in haar universele aspect had gesproken. Zo wordt duidelijk dat de gemeente in Mattheüs 18 in principe niets anders is dan de gemeente in hoofdstuk 16, enkel beperkt tot de gelovigen in deze plaats. Een plaatselijke gemeente ontleent haar identiteit dus aan de wereldwijde gemeente – en is geen onafhankelijk orgaan dat door mensen is opgericht.

Tegen deze achtergrond is het begrijpelijk waarom de Heere zegt: 'Voorwaar, Ik zeg u: Alles wat u op de aarde bindt (...)' (vs.18). De plaatselijke gemeente 'bindt' en 'ontbindt' niet alleen voor de plaatselijke gemeente, maar voor de gemeente wereldwijd. Dat is zo, omdat de plaatselijke gemeente niets anders is dan de wereldwijde gemeente, alleen beperkt op één plaats.

In Handelingen 20:28 vinden we zo'n naadloze overgang tussen de wereldwijde en plaatselijke gemeente: 'Zie dan toe op uzelf en op heel de kudde, te midden waarvan de Heilige Geest u tot opzieners aangesteld heeft om de gemeente van God te weiden, die Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed'.

Eerst worden de opzieners in Efeze aangespoord om de gemeente van God als plaatselijke gemeente te bewaken. Maar dan wordt het universele aspect van de gemeente zonder overgang besproken. Want God verwierf natuurlijk het totaal van alle verlosten vanaf Pinksteren tot de wederkomst, niet alleen de gemeente in Efeze.

Dit perspectief helpt ons om het te begrijpen: de plaatselijke gemeente is in wezen niets anders dan de gemeente van God als geheel. Dit heeft dan waardevolle en belangrijke gevolgen voor het naast elkaar bestaan van plaatselijke gemeentes.

Eén Brood – één lichaam

De verbinding tussen de plaatselijke gemeente en het ene, wereldwijde lichaam wordt sterk tot uitdrukking gebracht door het breken van het brood. In 1 Korinthe 10:17 staat: 'Omdat het brood één is, zijn wij, die velen zijn, één lichaam, want wij allen hebben deel aan het ene brood'. Die velen zijn alle gelovigen wereldwijd (zie Rom. 12:5). Zij vormen samen het ene lichaam. Maar dat die velen deelnemen aan het ene brood, kan verrassen op het eerste gezicht. Paulus zelf was niet in Korinthe toen hij de brief schreef, maar in Efeze. Toch schrijft hij: '(...) wij allen hebben deel aan het ene brood'. Op veel plaatsen op aarde wordt het

brood gebroken. Vanuit een puur natuurlijk oogpunt zijn er veel broden. Maar de Heilige Geest spreekt van het ene brood. Het ter plaatse breken van het brood is daarom geenszins een uitdrukking van uitsluitend plaatselijke eenheid en gemeenschap, maar van de wereldwijde eenheid en gemeenschap van het Lichaam van Christus.

Het lichaam van Christus

Interessant in dit verband is ook dat de apostel Paulus tegen de Korinthiërs zegt: 'En u bent [het] lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden' (1 Kor. 12:27, zie Telos-vertaling). Hij schrijft niet: u bent het lichaam van Christus (dan zou het alleen bestaan uit de gelovigen in Korinthe). En hij schrijft ook niet: u bent een lichaam van Christus (dan zouden er nog meerdere lichamen zijn). U bent lichaam van Christus, betekent dat de plaatselijke gemeenten het karakter van het lichaam van Christus hebben en dat dit lichaam in de individuele gemeenten zichtbaar wordt.

De eenheid van de geest bewaren – een onmogelijkheid?

Het feit '*één lichaam in Christus te zijn*', heeft praktische gevolgen. We moeten ons altijd bewust zijn van wat God de Heilige Geest met Pinksteren heeft bewerkt. We moeten laten zien wat we werkelijk zijn in het gemeenschapsleven als leden van het lichaam van Christus: een organisme. Maar is dat niet utopisch? Kunnen we ons gezien het verdeelde Christendom überhaupt realiseren dat we '*één lichaam in Christus*' zijn?

Sommigen hebben via alliantiebewegingen en oecumene geprobeerd om de scheidingsmuur af te breken en weer een eenheid te vormen. Maar komt deze maat overeen met de intenties en doelen van de Heilige Geest, als er zoveel verkeerds en kwaad de kerken en gemeenten is binnengedrongen? Kan dit alles worden genegeerd?

Moeten wij met alle nederigheid, zachtmoedigheid en lankmoedigheid het verkeerde accepteren? Nee, dat kan niet de bedoeling zijn. God haat het verkeerde. Nederigheid, zachtmoedigheid en lankmoedigheid zijn enorm belangrijk om een eenheid te vormen, omdat culturele, sociale en karakteristieke verschillen voor ons vaak een enorme uitdaging zijn. Maar de '*eenheid van de geest te bewaren*' is wat anders. Alleen het begrip maakt ons al duidelijk in welke richting onze gedachten moeten gaan.

Enerzijds heeft de Heilige Geest een eenheid tot stand gebracht die alle gelovigen omvat en die op haar beurt het ene lichaam vormt. Dit is belangrijk om op te merken. En toch wordt ons niet gevraagd om de '*eenheid van het lichaam*' te bewaren (anders zouden we kunnen denken dat we met alle gelovigen gemeenschap moeten hebben, ondanks hun doen en denken). In de '*eenheid van de Geest*' is onze aandacht gericht op de Goddelijke Persoon Die deze eenheid tot stand heeft gebracht: de Heilige Geest. En de Heilige Geest heeft het doel en de bedoeling om Christus te verheerlijken.

Het behoud van de eenheid van de Geest leidt in de praktijk enerzijds tot het in het oog hebben van het gehele lichaam en anderzijds tot het aanvaarden van geen enkele andere identiteit dan '*lichaam van Christus*' of '*leden van Zijn lichaam*'. We moeten ons echter daarbij onthouden van alles wat niet overeenkomt met de intenties van de Heilige Geest. Denk aan het prediken, de deelname van vrouwen, de oprichting van onafhankelijke lokale kerken enz.

Dus eenheid – ja, maar niet ten koste van de waarheid. Als we trouw willen zijn aan de Heere en Zijn Woord, zal de '*cirkel*' waarin we gemeenschap onderhouden kleiner zijn dan de gehele eenheid, hoe triest dat ook voor ons mag zijn.

Hartmut Mohncke

Arnichauds geheim (deel 7)

108 pagina's
Schrijver: Bettina Kettschau
Prijs: €9,95
EAN: 978 90 5907 5849

De volgende week werd er 's avonds aan de poort van de Berghof aangeklopt. 'Wil jij opendoen, Frédéric?' vroeg mevrouw Arnichaud. Ze was in de keuken bezig deeg te kneden voor de volgende dag. De jongen stond op en liep naar de deur. 'Goedenavond.' Frédéric lachte vriendelijk naar de vreemde man.

'Papa, de graaf wil u graag spreken.'
Arnichaud keek verbaasd naar zijn zeventienjarige zoon en stond snel op. 'Vanavond nog? Heeft hij gezegd waarvoor hij komt?' Frédéric schudde zijn hoofd.
Arnichaud haastte zich naar beneden en liep de woonkamer binnen. Hier beende de graaf met onrustige stappen heen en weer.
'Willem, beste vriend, wat brengt jou zo laat nog bij mij?'
'De zaak kan niet wachten, François. Ik breng je geen goed bericht.'

'Wat is er gebeurd? Barbara?' vroeg Arnichaud bezorgd en dacht aan zijn zoon.
'Nee, nee, met Barbara is alles in orde. Het gaat om jullie. Ik heb in de stad gehoord dat Victor Amadeüs van jullie verblijfplaats heeft gehoord. Vermoedelijk hebben de monniken van St. Bernhard, die destijds Antonio's vader hierheen brachten, jullie onbewust verraden. Victor Amadeüs brengt een leger bijeen en trekt hier naartoe.'
François trok bleek weg. Onrustig streek hij door zijn donkere haar, dat aan de slapen grijs werd. 'Ik hoef niet te benadrukken dat jullie altijd in het kasteel veiligheid vinden.'
François drukte hem de hand. 'Maar met welk recht kan hij hier binnendringen, Willem? Is dit niet jouw eigen gebied?'
'De hertog heeft de volledige volmacht van de kerk om jullie met wapens te bestrijden. Dus staan we er alleen voor. Natuurlijk zullen mijn mensen ons verdedigen!'
'Nee Willem. We zullen weggaan. Wij willen en kunnen jou niet in een strijd tegen de kerk meeslepen. We moeten ergens anders een nieuwe plek vinden om te wonen. Kom met ons mee, Willem!'

De graaf schudde zijn hoofd. 'Mijn plaats is hier, François.' Hij keek verdrietig voor zich uit. 'Ik begrijp deze man gewoon niet. Wat moet Victor jullie toch haten, dat hij na al die jaren zijn wrok niet wil laten varen.'
François haalde hulpeloos zijn schouders op. 'Ik dank je in elk geval voor de waarschuwing.' Verslagen gingen de mannen uiteen.
François liet zich in een stoel vallen en verborg zijn hoofd in zijn handen.
'Mag ik weten wat jullie hebben besproken?' vroeg Frédéric.
'Ja, morgen praten we erover. Maar nu gaan we uit de Bijbel lezen en bidden. Daarna gaan we slapen. Het is laat geworden.'

Juliette kwam de woonkamer binnen met Joélie. François pakte de Bijbel. Alleen zijn vrouw hoorde de nauwelijks merkbare trilling in zijn stem, toen hij Psalm 121 las:
'Ik sla mijn ogen op naar de bergen, vanwaar mijn hulp komen zal. Mijn hulp is van de HEERE, Die hemel en aarde gemaakt heeft. Hij zal uw voet niet laten wankelen, uw Bewaarder zal niet sluimeren… De HEERE is uw Bewaarder, de HEERE is uw schaduw aan uw rechterhand. De zon zal u overdag niet steken, de maan niet in de nacht. De HEERE zal u bewaren voor alle kwaad, uw ziel zal Hij bewaren. De HEERE zal uw uitgaan en uw ingaan bewaren, van nu aan tot in eeuwigheid.'
Arnichaud legde zijn gevouwen handen op de Bijbel. 'We kijken omhoog naar de bergen, naar de machtigen, naar de mensen, en we vragen waar onze hulp vandaan komt. Onze hulp komt alleen van God, de Heere. Hij zal ons ingaan en uitgaan bewaren. Alles wat ons overkomt, zal tot onze zegen dienen, zoals Paulus het zei in de Brief aan de Romeinen.' Hij knielde neer. 'Heere, help ons, dat we alleen op U zien en U vertrouwen, want U zult ons nooit verlaten tot in eeuwigheid. Amen.'

Wordt vervolgd

1 Korinthe

'(...) wij echter prediken Christus, de Gekruisigde, voor de Joden een struikelblok en voor de Grieken een dwaasheid. Maar voor hen die geroepen zijn, zowel Joden als Grieken, prediken wij Christus, de kracht van God en de wijsheid van God.'

1 Korinthe 1:23-24

1 Korinthe (Korinthe betekent 'verzadigd') is een brief die geschreven is om de wantoestanden te corrigeren die in Korinthe in de vroege kerk werden toegestaan. De brief stelt degelijke, praktische principes vast voor de leiding en orde in de gemeente, die hoogst noodzakelijk zijn voor de Gemeente van God wereldwijd.

Deze dwingende universele toepassing wordt benadrukt in 1:2, 4:17, 11:16 en 14:33 en 37.

Korinthe was een centrum van de Griekse filosofie en van morele verdorvenheid. Vandaar ook dat de wijsheid van de wereld in hoofdstuk 1 wordt afgewezen en in hoofdstuk 2 vervangen door Gods openbaring door Zijn Geest.

Menselijke wijsheid kan niet het pad van de Gemeente van God bepalen. Maar het Woord van God, dat door de Geest van God wordt toegepast op harten en gewetens, is toereikend om volkomen orde te handhaven in overeenstemming met de gedachten van God. In de hoofdstukken 1 en 2 wordt intellectuele trots verworpen, in de hoofdstukken 3 tot en met 7 wordt vleselijke verdorvenheid volkomen veroordeeld en de hoofdstukken 8 tot en met 10 waarschuwen tegen gemeenschap met demonische invloed door afgoderij.

De eenheid van het lichaam van Christus, maar zonder onheilige verbintenissen, wordt door heel het boek heen benadrukt. Deze eenheid behoort tot uiting te komen in een waardevolle verscheidenheid aan gaven, die een goddelijke oefening vereisen. Ook de kwestie van de gezonde leer is van levensbelang, en hoofdstuk 15 legt sterk de nadruk op de waarheid van de opstanding van Christus en die van Zijn heiligen bij Zijn komst, als de basis voor het getuigenis van de Gemeente van God.

1 Korinthe leert ons en moedigt ons aan om waardering en zorg te hebben voor ieder lid van het lichaam van Christus en om het gezamenlijk getuigenis te versterken.

Leslie M. Grant

Heeft een aap leren praten?

Beweringen doen de ronde dat Kanzi, een bonobo of dwergchimpansee, juist dat gedaan heeft. In feite is de werkelijkheid veel eenvoudiger dan alle evolutionaire opwinding zou doen vermoeden.

Het is al enige jaren bekend dat Kanzi en anderen erop getraind waren eenvoudige symbolen te gebruiken om begrippen als "banaan", "druiven", "sap" of "ja" aan te duiden. En nu is blijkbaar uit de analyse van opnames gebleken dat deze aap vier verschillende geluiden heeft gebruikt om die vier specifieke begrippen weer te geven. Of het de bedoeling was dat een andere aap of mens ze moest "begrijpen" is tot nog toe niet duidelijk.

De geluiden lijken in niets op menselijke spraak, zelfs niet op een imitatie ervan. Het strottenhoofd van een aap kan dat niet. Hij kan bijvoorbeeld de fundamentele klinkers (a, o, i, enz.) van de menselijke taal niet vormen. Afrikaanse grijze papegaaien, toch niet echt verwant aan de mens, zijn veel beter in het uitspreken van symbolische begrippen. Een van hen is tenminste, zoals we enige tijd geleden in het tijdschrift Creation hebben gemeld[1], in staat geweest echte Engelse woorden te articuleren en deze te koppelen aan betekenisvolle begrippen. Maar omdat er geen duidelijk evolutionaire grondslag is, krijgen de meeste mensen hier maar weinig over te horen.

Belangrijker is dat de papegaai, en ook Kanzi of welk ander dier dan ook, nog nooit echte taal heeft gebruikt. Taal hoeft niet noodzakelijk gesproken woorden of überhaupt geluiden te bevatten - denk aan gebarentaal, die ook echte taal is. Maar taal, al dan niet uitgesproken, wordt door taalkundigen gedefinieerd als meer dan alleen maar het gebruik van symbolen. Het gaat om zaken als zinsbouw en spelling. Hoewel apen voor een aantal dingen gebaren kunnen maken, mag dit dus nooit verward worden met echte gebarentaal.

Toen veel dove kinderen in Nicaragua samen werden opgevoed in een omgeving zonder gesproken taal, ontwikkelden zij spontaan hun eigen uiterst complexe gebarentaal, compleet met regels voor spelling en zinsbouw. De menselijke hersenen bevatten een ingewikkelde programmering die dat mogelijk, zelfs onvermijdelijk maakt. Dove mensen verwerken gebarentaal in dezelfde hersengebieden als horende mensen gesproken taal verwerken. Maar deze taalgebieden zijn uniek voor mensen, en komen niet voor bij andere schepselen. Kortom, pratende apen bestaan niet.

Carl Wieland

1. *Vogelhersenen evenaren chimpansees (en geen van beide haalt de lagere school), Creation 19(1):47, 1996. Artikel overgenomen met vriendelijke toestemming van Creation Ministries International.*

Bekeren – dienen – verwachten

De vroegere toestand van de Thessalonicenzen

'Want zij vermelden zelf over ons hoe zeer wij ingang bij u gekregen hebben en hoe u zich van de afgoden tot God bekeerd hebt om de levende en waarachtige God te dienen, en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden heeft opgewekt, namelijk Jezus, Die ons verlost van de komende toorn' (1 Thess. 1: 9-10).

Afbeelding: De 'oude' promenade van Thessaloniki

De vroegere toestand van de Thessalonicenzen

De gelovigen uit Thessalonica waren vóór hun bekering afgodendienaren. Ze hadden geen enkele relatie tot de ware God, voor Wie ze geestelijk dood waren (Ef. 2:5). In deze toestand bevonden ze zich tot het Evangelie van de genade van God hen bereikte. De inhoud van de Goede Boodschap is Jezus Christus en Zijn werk aan het kruis van Golgotha. God gebiedt alle mensen 'dat zij zich moeten bekeren' (Hand. 17:30). Deze stap in gehoorzaamheid hadden de Thessalonicenzen gezet, ze waren tot inkeer gekomen en hadden zich tot God bekeerd.

Thessaloniki

De mens heeft dus de verantwoordelijkheid om zich te bekeren en tot inkeer te komen. Daarom is het belangrijk te weten wat bekering is en wat voor bedoeling God met bekering heeft. Tot bekering hoort ook het tot inkeer komen: 'Kom dus tot inkeer en bekeer u, opdat uw zonden uitgewist worden' (Hand. 3:19). Inkeer en bekering horen bij elkaar, daarom willen we beide begrippen nader bekijken.

Inkeer

Het woord 'inkeer' betekent letterlijk vertaald: verandering van gezindheid. Dat maakt duidelijk dat het gaat om een innerlijke aangelegenheid. Wie tot inkeer komt, beoordeelt zijn leven niet meer naar eigen maatstaven, maar aan de hand van de Bijbel, de maatstaf van God. Daarbij leidt de Geest van God een mens tot ommekeer. Zijn werk heeft tot gevolg dat de mens geheel anders over zichzelf gaat denken. Hij wordt in het licht van God geplaatst en erkent dat hij een zondaar is en wegens zijn vele zonden de toorn van God heeft verdiend. Het resultaat is een 'droefheid die overeenkomstig de wil van God is' (2 Kor. 7:10).

De mens kan niet uit zichzelf tot God komen, als God niet Zelf in hem werkt. Tegelijkertijd geldt dat de mens er zelf verantwoordelijk voor is om onder het belijden van zijn schuld tot God te komen. Hij moet willen, hij moet bereid zijn om aan Gods uitnodiging gehoor te geven. Tot inkeer komen is dus een handeling van gehoorzaamheid tegenover God (Hand. 17:30).

Een praktische illustratie van dit thema komen we in Lukas 15 tegen. Daar zien we een zoon die van zijn vader zijn erfdeel opeiste en het toen ook kreeg. Het duurde niet lang of hij had zijn erfdeel erdoorheen gejaagd, zodat hij tijdens een daaropvolgende hongersnood zich voedde met varkensvoer. Later le-

zen we dat deze zoon tot inzicht kwam en tegenover zijn vader wilde belijden: 'Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegenover u. En ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden. Maak mij als één van uw dagloners' (Luk. 15:18-19).

Dat was precies de verandering van gezindheid en daarmee de inkeer. Hij dacht nu anders over zijn handelen en zijn toestand. 'Ik heb gezondigd' – 'En ik ben het niet meer waard'. Zo komt een mens door inkeer zover dat hij zich als iemand ziet die zich in een zondige, verloren toestand bevindt en een Redder nodig heeft Die hem daaruit redt.

Bekering

Het woord 'bekeren' betekent: zich omdraaien, omkeren en een andere richting in slaan.

Daarbij gaat het om zowel een 'innerlijke' als een 'uiterlijke' ommekeer. Het betekent dat de mens zich innerlijk, in zijn hart, van zijn eigenwillige, van God vervreemde weg afkeert en zich als gevolg daarvan ook uiterlijk in zijn leven tot God omkeert. Hij draait zich zo te zeggen om en wendt zich tot God, de Redder. Dit maakt duidelijk dat er tussen inkeer en bekering een verschil is. Het eerste is een verandering van gezindheid, het tweede een bewuste ommekeer van een verkeerde weg naar God toe.

De gedachte van ommekeer zit in de woorden 'zoals u zich van de afgoden tot God bekeerd hebt' opgesloten. De woorden 'van' en 'tot' betekenen dat iemand zich 'van' iets afkeert en zich 'tot' iemand wendt.

Geen bekering zonder belijden

Maar bij bekering hoort naast een actieve ommekeer nog een andere, tweede belangrijke handeling: de belijdenis. Alleen diegene die tot God komt en zijn zondeschuld belijdt, krijgt de vergeving van zijn zonden (1 Joh. 1:9). Zo zien we dat bekering een ommekeer tot God en een belijdenis tegenover God inhoudt.

Deze beide handelingen kunnen we eveneens uit het verhaal van de verloren zoon afleiden. 'En hij stond op en ging naar zijn vader' (Luk. 15:20). Hier hebben we een actieve ommekeer van de zoon. We lezen dat, toen hij bij zijn vader was aangekomen, hij zei: 'Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegenover u. Ik ben niet meer waard uw zoon genoemd te worden' (Luk. 15:21). Dit is de belijdenis die hij tegenover zijn vader aflegde.

Bekering is verandering van positie

Bekering brengt een verandering van positie met zich mee. De positie van onbekeerde mensen bestaat daarin dat ze voor de ware en levende God 'dood' (Ef. 2:1) zijn en zich in de macht van de 'duisternis' (Kol. 1:13) bevinden. Maar na hun bekering zijn ze 'met Christus levend gemaakt en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde'. De gelovige heeft zich bekeerd 'van de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God' (Hand. 26:18). Vanuit zijn positie bevindt de verloste zich in Christus en in een sfeer waarin de liefde van de Vader woont.

Bekering – wat is het doel daarvan

Met bekering is niet alleen een verandering van positie verbonden. Bij de Thessalonicenzen zien we dat aan bekering ook een verandering van leven was gekoppeld. Van hen wordt gezegd: '(…) bekeerd hebt om de levende en waarachtige God te dienen, en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten' (1 Thess. 1: 9-10).

Ze hadden zich bekeerd om daarop aansluitend 'te dienen' en 'te verwachten'. Bij de pas bekeerde Thessalonicenzen was door de bekering zowel een dienende als een verwachtende houding ontstaan, en dat op een evenwichtige manier.

Dienen

De Thessalonicenzen dienden nu 'de levende en waarachtige God' en sporen ons aan om met grotere vastberadenheid en overgave te dienen.

Het woord 'dienen' dat in 1 Thessalonicenzen 1:10 wordt gebruikt, betekent: als slaaf dienen. We hebben een Heere in de hemel van Wie wij slaven of dienaren zijn en Hem dienen wij. Het is de eeuwige God Die over ons beschikt en aan Wie we ons gehele leven wijden door Hem te dienen (Rom. 12: 1-2).

We kunnen veel van de pas bekeerde Thessalonicenzen leren. Ze waren zich ervan bewust dat hun verhouding tot God als van een slaaf was en brachten dat tot uitdrukking door te dienen. God toont ons in Zijn Woord veel dienaren – mannen en vrouwen – die door hun dienende houding voorbeelden voor ons zijn: bijvoorbeeld de profetes Anna, die '(...) met vasten en bidden God nacht en dag diende' (Luk. 2:37), of Epafroditus, die 'om het werk van Christus' tot dicht bij de dood gekomen was, tijdens zijn inspanningen om de gift van de Filippenzen aan Paulus over te brengen (Fil. 2:25-30), of Filippus, die een 'eenzame' weg ging om aan een enkele persoon het Evangelie te verkondigen (Hand. 8:26-40) …. Uniek staat de volkomen Dienaar voor ons – Jezus Christus. Hij heeft Zichzelf ontledigd door de

gestalte van een slaaf aan te nemen (Fil. 2:7). Als zodanig diende Hij God in volkomen afhankelijkheid en in volkomen harmonie en gemeenschap met God, Zijn Vader. 'En 's morgens vroeg (...) stond Hij op, ging naar buiten en begaf Zich naar een eenzame plaats, en bad daar' (Mark. 1:35). Dit alles gebeurde in vrijwillige overgave aan Zijn God en Vader.

Verwachten

Dienen en verwachten staan naast elkaar. De Thessalonicenzen deden beide. Ze dienden God en verwachtten Zijn Zoon uit de hemelen. Dat is voor ons een belangrijke onderwijzing. Het kan voorkomen dat we dienen en dat tegelijkertijd de komst van de Zoon van God op de achtergrond raakt. Dat zou erg jammer zijn. We moeten in het dagelijks leven beide houdingen tegelijk, in evenwichtige mate, vasthouden en realiseren.

De innerlijke houding van het verwachten

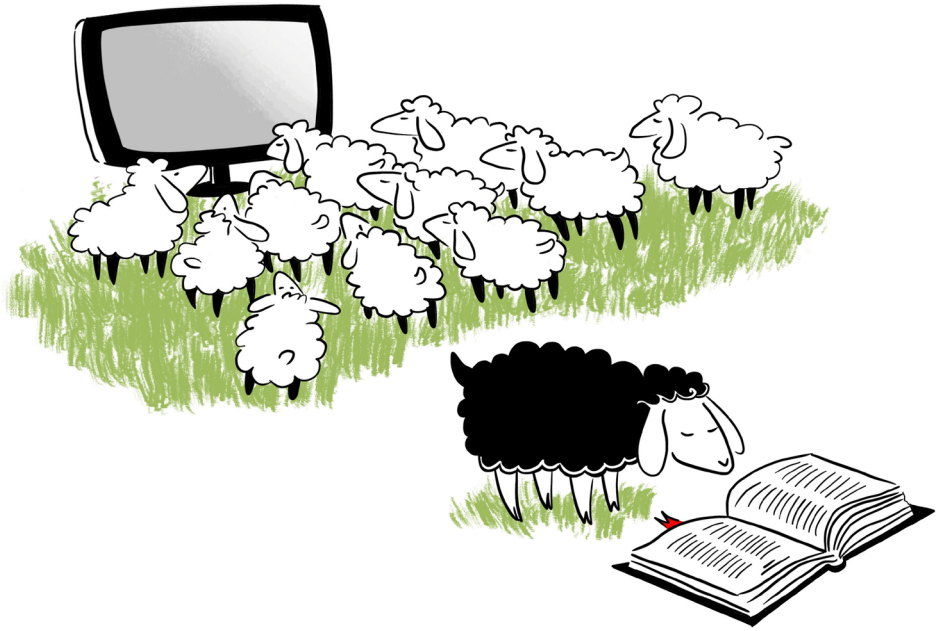
Helaas hebben wij innerlijk een wisselende houding t.a.v. het verwachten. Zo is het mogelijk dat er dagen zijn waarop we de komst van de Heere uit het oog verliezen. Bij de Thessalonicenzen was dit niet het geval. We lezen in de eerste brief niet dat ze een oproep om te verwachten nodig hadden. Dat was hun natuurlijke, innerlijke, bestendige houding. Daarin zijn ze een voorbeeld voor ons.

In Filippenzen 3:20 lezen we dat ook Paulus en andere gelovigen de Heere Jezus verwachtten: 'Ons burgerschap is echter in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus'. De uitdrukking die Paulus hier gebruikt voor 'verwachten', betekent dat wij een persoon met verlangen en volharding verwachten. Dat betekent dat we er nauwelijks op kunnen wachten tot de Heere Jezus ons eindelijk wegrukt van de door de zonde zedelijk en moreel vervuilde aarde. In deze toestand laten we ons ook niet afbrengen van de verwachtende houding. Het is de levende verwachting van Zijn Persoon. Als wij deze innerlijke houding bezitten, verlangen we ernaar 'Hem (te) zien zoals Hij is' (1 Joh. 3:2).

Ook als je jong bent, is het belangrijk om op de Heere Jezus te wachten. Menselijk gezien heb je je leven nog voor je. Maar alleen door deze verwachtende houding zal je de dingen van het leven die je dagelijks in beslag nemen op de juiste waarde kunnen schatten. De Heere Jezus heeft beloofd dat Hij spoedig komt. Op Hem willen wij wachten – en die verwachting van Hem moet ons leven meer bepalen.

Manuel Walter

Heb jij de moed om anders te zijn?

De wereld verheugt zich –

een Christen ook?

Vreugde is eigenlijk iets moois. We willen allemaal vreugde hebben en investeren er veel in om die te bereiken. Vreugde is ook beslist iets wat God wil, want God heeft het de mens geschonken dat hij zich kan verheugen. Maar ook de vreugde van de mens is bedorven door de zonde. Zo is er sindsdien een vreugde zonder God, een vreugde die zich zelfs tegen God keert. Daartegenover staat een ander soort vreugde die voorbehouden is aan iedere Christen

De wereld verblijdt zich. Deze uitdrukking is inderdaad in Gods Woord te vinden. In Zijn afscheidswoorden aan de discipelen zegt de Heere Jezus hun dat de wereld zich zal verblijden als ze Hem, Christus, kwijt zou zijn (Joh. 16:20).

Wat is de wereld? In Gods Woord heeft deze uitdrukking drie betekenissen, die telkens uit het verband van het Bijbelgedeelte af te leiden zijn. Deze zijn:

1. De aarde, het universum, het geschapene: 'Hij was in de wereld en de wereld is door Hem ontstaan (...)' (Joh. 1:10); '(...) door Wie Hij ook de wereld(en) gemaakt heeft' (Hebr. 1:2).
2. De mensen(wereld): 'Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft (...)' (Joh. 3:16).
3. De maatschappij als zodanig met haar ideeën en geaardheden, met satan als 'overste' daarvan (Joh. 12:31; 14:30; 16:11).

De vreugde van de wereld

Als de Heere Jezus zegt dat de wereld zich zal verblijden, dan doelt Hij op de derde betekenis. Het is het kwade systeem van de satan dat tegen God en tegen Zijn Christus is gericht. De vreugde van de wereld in deze zin is direct tegen Hem gericht, tegen God en Jezus Christus, de Mens geworden Zoon.

Uiteindelijk is elke vreugde van de mens die God buitensluit tegen God gericht. Ook de oudere zoon in Lukas 15 wilde vreugde met zijn vrienden hebben, maar zonder de vader (Luk. 15:29). Een vreugde die God niet nodig heeft of geen rekening houdt met Hem en Zijn aanspraken op de mens, is de vreugde van de wereld.

Moet een discipel van de verworpen Meester deze wereldse vreugde niet afwijzen? Willen wij werkelijk samen met deze wereld vreugde (of lol) hebben? Een gelovige kan zo'n vreugde niet echt als vreugde ervaren. Ze zal hem in het beste geval een leeg gevoel geven en een onaangename nasmaak hebben. Hij voelt dat deze vreugde niet bij hem past.

Ook vandaag verblijdt de wereld zich nog. Het is dezelfde wereld die toen onze Heere Jezus heeft buiten geworpen en vermoord. De wereld zou het vandaag weer doen, ook als ze zich vriendelijk lachend laat zien. Wij hebben met deze wereld gebroken. Paulus schrijft aan de Galaten:

- 'Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons zou ontrukken aan de tegenwoordige slechte wereld (...)' (Gal. 1:4).
- 'Maar ik zal mij volstrekt niet beroemen op iets anders dan op het kruis van onze Heere Jezus Christus, door Wie de wereld voor mij gekruisigd is, en ik voor de wereld' (Gal. 6:14).

Ter verduidelijking moet worden gezegd dat ik met de vreugde van de wereld geen vreugde in aardse dingen bedoel die op zichzelf niet slecht zijn. We mogen ons zeer zeker in sport, muziek, hobby's enz. verheugen. Maar we

moeten daarbij een ding weten: deze lol of vreugde is kort, vluchtig, vergankelijk en oppervlakkig in vergelijking met de vreugde die ons te wachten staat.

De tegenstelling: Christelijke vreugde

Voor een Christen is er een geweldige, diepe vreugde die geheel het tegenovergestelde is van de vreugde van deze wereld.

De enige ware, echte en blijvende vreugde van de gelovige is de blijdschap in de Heere, waarover Paulus meer dan eens schrijft in de brief aan de Filippenzen (bijv. Fil. 3:1 en 4:4). Het is een blijdschap 'in' de Heere, die betrekking heeft op alle levensterreinen en situaties. In Hem en verbonden met Hem mag ik op elk moment van een diepe vreugde genieten, zelfs als ik in moeilijke situaties ben.

Daarmee verbonden is de 'volledige vreugde' in de gemeenschap met de Vader en Zijn Zoon (1 Joh. 1:3), want hier gaat het heel concreet om Hem, de Zoon van God. Deze vreugde is niet vergankelijk, maar blijvend zoals Hij dat ook is. Het is de vreugde in Zijn Persoon en Zijn heerlijkheid, ja, in alles wat Hem betreft. Deze 'heilige' vreugde kunnen wij met God de Vader delen en ze moet het hele hart vervullen. Ze is niet voorbehouden aan 'gerijpte' Christenen, maar kan door ieder kind van God worden ervaren.

Johannes de Doper ondervond die vreugde toen hij Christus zag lopen, zodat hij uitriep: 'Zie, het Lam van God'! (Joh. 1:36). Later zei hij: '(…) maar de vriend van de Bruidegom, die erbij staat en hem hoort, verblijdt zich zeer over de stem van de Bruidegom. Deze blijdschap van mij nu is volkomen geworden' (Joh. 3:29).

Dat is de vreugde die werkelijk de moeite waard is.

Henning Brockhaus

'Verblijd u altijd in de Heere**; ik zeg het opnieuw:* ***Verblijd u' *(Fil. 4:4).*

'(...) wat wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij u, opdat ook u gemeenschap met ons hebt; en deze gemeenschap van ons is er ook met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, ***opdat uw blijdschap volkomen wordt***

(1 Joh. 1:3-4).

Oogcontact houden

Jonas en Samuel zitten aan tafel met hun ouders en veel gasten. Voor het avondeten had vader ze apart genomen en hun gezegd dat zij op deze avond verantwoordelijk zijn voor het inschenken van het drinken. Maar kennelijk zijn ze dat alweer vergeten. Vader stelt tenminste vast dat er een paar glazen leeg zijn.
Vader probeert oogcontact met Jonas te krijgen. Maar deze heeft zijn aandacht bij zijn bord. Bij Samuel is dat anders. Regelmatig kijkt hij naar zijn vader. Zo kan vader hem met zijn blikken herinneren aan zijn opdracht. Snel geeft Samuel de info door aan Jonas en beiden gaan aan het werk.
Ook voor ons is het belangrijk om regelmatig 'oogcontact' met onze hemelse Vader te hebben. Want alleen dan kan Hij ons met Zijn ogen leiden. En dat wil God zo graag.

Ik onderwijs u en leer u de weg die u moet gaan; ik geef raad, mijn oog is op u.

Psalm 32:8

Ogen Dik
Volg mij!

Jong en oud:

Mozes en Jozua-

Onderscheidingsvermogen

Mozes – 40 jaar wereldse opvoeding

In Exodus leren we Mozes kennen. De ervaringen die hij met God heeft gehad, zijn uniek. Zijn leven toont het indrukwekkende ingrijpen van God, zowel ten gunste van hem als ten gunste van het volk Israël, dat als bijna geen ander volk onder slavernij, onderdrukking en controle had geleefd. Mozes zelf werd, toen hij een baby was, verstopt. Hij werd als zuigeling in een mandje in de rivier gelegd en door de dochter

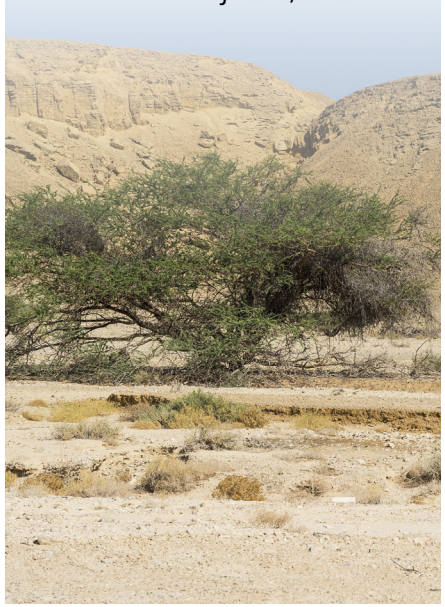
van de farao gered. Zijn zus was hem tot hulp, zodat hij korte tijd later naar zijn moeder kon terugkeren, om daar in een gezin van in slavernij levende Israëlieten te worden gevoed. Zijn opvoeding en vorming kreeg hij daarna aan het hof van de grootste koning van die tijd. Zo bracht Mozes zijn eerste 40 levensjaren door in een veelvuldig wisselende omgeving, die werd bepaald door de zware omstandigheden van een heidens volk. Toch was Mozes de potentiële erfgenaam van zijn onderdrukkers.

Mozes – 40 jaar Goddelijke opvoeding

De volgende 40 jaar van zijn leven begonnen met een poging om zijn eigen volk te beschermen. Hij wilde de onderdrukkers van zijn volk uit de weg ruimen, zelfs als dat slechts man voor man zou gaan. Zijn eerste poging om ze met geweld te verdelgen, mislukte. Zo moest hij voor zijn leven vluchten. Wat was begonnen als een veelbelovend leven en dito toekomst in het grootste koninkrijk van die tijd, ontwikkelde zich tot een leven als vluchteling, die weerloze jonge vrouwen verdedigde tegen arrogante schaapherders. Aan het eind trouwde hij met een van deze jonge vrouwen en werd zelf schaapherder (Ex. 2).

Hij Die het leven van Mozes zo zorgvuldig onder het toezicht van de farao had bewaard, vergat Mozes niet. Toen Mozes in de woestijn was, maakte God

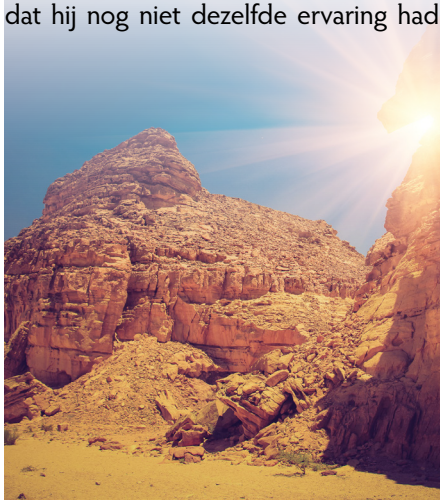

Zich bekend door middel van een brandende (doorn)struik, die echter niet werd verteerd. Hij haalde Mozes terug uit de afzondering en zond hem naar de farao om het volk Israël te bevrijden. Puur menselijk gezien was deze strijd uitzichtloos, maar met God aan je zijde is niets onmogelijk. God bracht de kinderen van Israël naar de berg Sinaï.

Jozua – door Mozes opgevoed

Nu naar de tweede man. De jonge Jozua trok onder leiding van Mozes met het volk uit Egypte. Toen Israël door Amalek werd aangevallen, wees Mozes hem aan om mannen voor de strijd aan te stellen en de strijd tegen de vijand aan te voeren. Ondersteund door de voorbede van Mozes, verwierf Jozua met Israël de overwinning op de vijand (Ex. 17). Ondanks het verschil in hun schat aan ervaring, tonen deze mannen hoe belangrijk het is om samen in harmonie onder Gods leiding te handelen (Ps. 133:1).

Later vinden we het volk Israël bij de berg Sinaï. Mozes, die op de berg was, liet op zich wachten. Het volk werd het zat en verachtte zo het Woord van God. Ze vervielen zelfs tot afgodendienst. Jozua's reactie op dit lawaai dat hij uit de richting van het kamp hoorde, toont dat hij nog niet dezelfde ervaring had

als Mozes. Daarbij wordt het duidelijk dat Mozes onmiddellijk door de Heere werd geïnformeerd over wat er in het kamp van de Israëlieten was gebeurd. Zo wist hij precies wat er aan de hand was. Jozua echter kwam met zijn beperkte ervaring tot de conclusie dat het lawaai niets anders was dan strijd. Daarop verklaarde Mozes waar het lawaai vandaan kwam en hij gebruikte daarvoor begrippen die Jozua kon begrijpen:

'Het is niet het geluid van overwinningsgeschreeuw; het is ook niet het geluid van het jammeren bij een nederlaag. Een geluid van beurtzang hoor ik' (Ex. 32:17-19). Hier luistert de 'daadkracht' (de jonge Jozua) naar de 'ervaring' (de oude Mozes).

Wat was Mozes voor Jozua een grote hulp met zijn onderscheidingsvermogen wat betreft de feitelijke situatie van het volk van God! Jozua hield niet vast aan zijn eigen interpretatie, maar accepteerde de rijpheid en ervaring van zijn oudere 'broeder'. Toen hij daarop in het kamp kwam, zag hij dat Mozes' oordeel juist was. Daar waren geen menselijke, maar geestelijke vijanden. Het volk had zich overgegeven aan de afgodendienst.

Mozes – een wijze raadgever van Jozua

In dit gedeelte moeten we erop letten dat Mozes de kennis die hij aan Jozua doorgeeft direct van God ontving. Als wij met geestelijke vijanden te maken krijgen, kan ons op dezelfde wijze alleen de waarheid van God helpen om de vijanden te herkennen en hen tegemoet te treden. Als we Jozua na deze les verder volgen, leren we dat 'Jozua, de zoon van Nun, een jongeman, (...) niet uit het midden van de tent' week (Ex. 33:11). Hij bleef dicht bij Mozes. Ook vandaag hebben jonge mannen trouwe raadgevers nodig, die de waarheid van God aan hen doorgeven.
God (niet Mozes) zocht Jozua uit om de hele gemeenschap van Israël te leiden, opdat ze niet als een kudde zonder herder zouden zijn (Num. 27:15-23). Het zou makkelijk heel anders hebben kunnen gaan. Mozes stond Jozua immers erg na en wist hoe Mozes had gewerkt.

Wie zou het werk beter hebben kunnen voortzetten dan Jozua? Maar Mozes liet de keus aan God over. Zijn ervaringen met de Heere waren voor hem ook in dit opzicht van nut.
Uiteindelijk werd Jozua bij zijn dood dezelfde eer gegeven die ook Mozes kreeg toen hij stierf; beiden werden 'dienaar van de Heere' genoemd (Deut. 34:5; Joz. 24:29). Hier is van toepassing het woord van de Heere Jezus: 'Het moet genoeg zijn voor de discipel dat hij wordt zoals zijn meester (...)' (Matth. 10:25).

Mozes & Jozua – lessen voor vandaag

Na deze korte overdenking zou ik jullie aandacht willen vestigen op drie punten:

1. Oudere broeders hebben inzicht en delen deze met jongere (1 Kron. 12:32, 1 Kor. 14:10).
2. Jozua had een raadgever aan zijn zijde en hij nam diens raad graag aan.
3. Het was voor Mozes belangrijk dat iemand hem als leider van het volk opvolgde. Hoewel hij Jozua goed kende, besliste niet hij wie zijn opvolger zou worden, maar hij liet de keus aan God.

Wij willen van deze voorbeeldmannen leren, die dezelfde gevoelens hadden als wij (Jak. 5:17).

Hadley Hall

Zijn Woord geloven

'Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven (...) (Joh. 3:36).

Thomas Chalmers (1780-1847), een bekende prediker in Schotland, bezocht eens een vrouw die geen vrede met God kon vinden. Ze piekerde steeds over zichzelf en haar fouten, in plaats van gelovig op het volkomen verlossingswerk van Christus te zien en op de beloften van God te vertrouwen.

Voor het huis van de vrouw stroomde een beek, die je alleen via een smalle plank kon oversteken. Toen Chalmers daar aankwam, aarzelde hij om de wankele plank te betreden. De vrouw had hem zien komen en riep hem toe: 'U kunt de plank gerust vertrouwen! Hij houdt en heeft al velen veilig over de beek geleid'. Toen vatte Chalmers moed en kwam veilig over.

Tijdens het gesprek werd duidelijk dat deze vrouw onzeker was door het gepieker over haar tekortkomingen. Chalmers gaf haar de raad: 'Doe toch zoals ik net deed! Op uw woord had ik vertrouwen in de plank, en hij bracht me veilig over de beek. Ik geloofde uw verzekering dat de plank het zou houden, en nu ben ik hier bij u. – God zegt in Zijn Woord dat u de Heere Jezus moet geloven, 'Wie in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden' (1 Petr. 2:6). Geloof toch Zijn Woord en vertrouw uzelf geheel aan Hem toe. Hij brengt u veilig over'.

Toen begreep de vrouw dat haar zondebesef – hoe noodzakelijk dat ook was – haar geen vrede in haar hart kon geven, maar alleen het volbrachte verlossingswerk van Christus. En diepe vrede drong haar hart binnen en vervulde haar met vreugde.

'Deze dingen heb ik geschreven aan u (...), opdat u weet dat u het eeuwige leven hebt en opdat u gelooft in de Naam van de Zoon van God'

1 Joh. 5:13